

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

~~~~~

Καί όμως καί τώρα ακόμη εἰς τὰ γηρατεῖα του χάνει ὅτι ἤμπορεῖ, προσπαθεῖ νὰ μὴ κρατῇ τὴν θέσιν του ἀδίκως. Ἀγκυροβολημένος στερεῶς, δεμένος μὲ πυμνήσια, βλέπει κάθε πρῶτ' νὰ ἐρχονται τὰ ναυτοπούλα, ν' ἀναβαίνουν εἰς τὰ ἐξάρτια του, καί μὲ τὸν ἥχον τῆς ναυτικῆς συρίκτρας καὶ τὰ τραγουδιστὰ ναυτικά παρυγγέλματα νὰ λυνοδέουν τὰ πανιά του καί νὰ σκαυρῶνουν τὰς κεραίαις του.

Εἶνε οἱ νέοι θωρακίται ὅπου γυμνάζονται.

Σπανίως δὲ, καμμίαν φοράν, ἀνοίγουν καί πραγματικῶς τὰ πανιά του, καμαρωμένα ἀπὸ τοὺς σιπάρους ἕως τοὺς ἀρτέμονας, σηκώνονται αἱ ἄγκυραί του ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν βυθὸν καί σκιρτᾷ τότε τὸ γέριχο βατσέλο, καί σκίζει μὲ χαράν τὸ κύμα, ὑπερήφανον ὅπως τὸν παλαιόν, τὸν καλὸν καιρόν! . . .

Ὡ! τὸν γνωρίζει καλὰ αὐτόν τὸ κύμα, τὸν προσέχει εἰς τὸν δρόμον του, ἀφρίζει μὲ χάριν εἰς τὰ πλευρά του, καί μὲ τὸν ἀρμονικὸν φλοῖσθον του τραγῶδεῖ τοὺς παλαιούς καιροὺς, τὰς ἡμέρας ὅπου ἐπέρασαν καί ἔν θά ἐπανέλθουν πλέον!

Ἄχ! τί χαράν θά ἔχῃ τὸ παλαιὸν τὸ βρίχ!

Πῶς θά κτυπᾷ ἡ γεροντικὴ καρδιά του εἰς τὸ ξύλινον σῶμα του.

* *

Καί ὅταν κλείομαι ἐντὸς τῆς στενῆς καμπύνας μου, ὅπου ῥίπτει θαμβὸν φῶς ὁ στρογγύλος τῆς φεγγίτης ἐκ τῶν ἄνω, μένω ὥρας ὀλοκλήρους συλλογισμένος καί μελαγχολικὸς εἰς τὴν ἀνάμνησιν ὅλων ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἐντὸς τῶν στενῶν αὐτῶν τοιχωμάτων ὑπὸ τὸ σιωπηλὸν φῶς τοῦ θαμβοῦ κρυστάλλου αὐτοῦ τοῦ φεγγίτου, ὠνεῖρευσαν τὰ μεγάλα των ὀνειρα . . .

Τὴν ἀνάστασιν ἐνὸς ἔθνους! . . .

Ἄν ἄφιναν τὸν νοῦν των νὰ τρέχῃ εἰς τὸ ἀγαπημένον θαλασσοβρεκτον νησί — ποῖον νὰ ἦτο ἔρα γες; . . . ἡ κατὰλευκη ἡ Ὑδρα ἡ αἱ Σπέτσαι αἱ Ἀνθισμέναι, ἡ τὰ δοξασμένα τὰ Ψαρά; . . . — εἰς τὰ παιδιὰ καί εἰς τὰς γυναῖκας των, ἐνῶ ὁ ἀγκὼν θά ἐστηρίζετο κατὰ τῆς ἐπὶ τοῦ μικροῦ τραπεζίου του, καί ἡ παλάμη θ' ἀνεστήκωνε εἰς τὸ ἡλκακωμένον μέτωπον τὸ μαῦρον νησιώτικο φέσι.

Καί ἐξῶ ἀπὸ τὸ τοίχωμα τοῦ θαλαμίσκου εἰς τοῦ πλοίου τὸ πλευρόν, τὸ κύμα ἐτραγῶδεῖ ὅπως καί τώρα τὸν ἴδιον γλυκὸν φλοῖσθον του, ὅπως θά τὸν τραγῶδῃ πάντοτε εἰς τὴν ψυχὴν τῶν θαλασσινῶν, μελαγχολικὸν μνημόσυνον τῶν γενεῶν, ὅταν ἐξῆσαν εἰς τὰ πλατέα νῶτα τῆς, καί ἐκλείσαν διὰ παντός τὰ βλέφαρα εἰς τὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον . . . ὅπου κανεῖς κανεῖς δὲν θά τοὺς ἐξυπνήσῃ πλέον!

Ὁ ὅζυς ἥχος τῆς συρίκτρας ὅτε χαρῶδες καί ἰσχυρὸς, ὅτε γλυκὺς καί λιποψυχισμένος ἐσκόρπισε πάλιν εἰς τὸν ἀέρα τοὺς παλμώδεις τόνους του καί ἡ φωνὴ τοῦ κελουστοῦ ἀντήχησε πάλιν σοβαρὰ, ἐνῶ οἱ κώδωνες τῆς τετραωρίας ἐσήμκινον τοὺς μεταλλικοὺς ἤχους των, καί τὸ σιωπητήριον ἔχυνε ἀργὰ ἀργὰ εἰς τὸν ἀέρα τὰς βραδείας καί μελαγχολικὰς του μελωδίας.

— Ἄαα . . . κρα σιωπὴ . . .

Καί ἡ φωνὴ τοῦ διόπου ἐπανελάθεν ὡς ἡχώ ἐκ τοῦ βαθύς τοῦ ὑποστρώματος.

— Ἄααα . . . κρα σιωπὴ! . . .

Καί ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ συρίζῃ θλιβερῶς εἰς τὰ σχοινία καί τὰ ἄρμενα τοῦ παλαιοῦ βατσέλου, ὡς μακρυνὸς στεναγμὸς, ὡς πένθιμον παράπονον ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἦσαν καί ὅτε εἶνε πλέον καί ἔν θά εἶνε ποτέ . . .

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

